

Liverpool Street

Fran narážala zadkom do ľudí okolo seba. Rukami mávala vo vzduchu podobne, ako sa vlnia morské riasy pod hladinou. Toto tmavé miesto mohlo byť na dne oceána. Hlasitá hudba ňou prenikala až do špiku kostí, otriasala jej vnútrom a búšiacim srdcom. Splnila svoje predsavzatie opiť sa na mol. Vodka mala čarovnú moc. Vďaka nej sa uvoľnila a tancovala medzi potáčajúcimi sa návštevníkmi klubu. Mala pocit, akoby bola všade a zároveň nikde. Milovala každého človeka, ktorý pri nej tancoval. Každého jedného človeka vo vesmíre. A to bolo nádherné. Zmysluplné. Niet tu prehier ani zlyhania. Akoby všetci boli súčasťou istého dokonalého systému. Fran zrazu pochopila, o čom to celé je. Odpoveď na veľkú otázku. Je to jednoduché! Zasmiala sa.

Pred očami sa jej zjavila žena s úsmevom na tvári. Na lícach mala zelené flitre a vyzerala ako akýsi tvor medzi jaštericou

a elfom. Napodobňovala Franine tanečné pohyby, krútila plecami a pohojdávala bokmi. Podišli k sebe bližšie. Žena objala Fran okolo krku a pritísila si líce k jej lícu. Fran mala pocit, akoby opustila svoje telo a jej duša cestovala priestorom a časom, bola nedotknuteľná. Vlasy sa jej v hrubých vrkočoch vlnili na chrbte. „Áno!“ vykrikla do hluku, do krku neznámej ženy. Cítila, ako upadala do bezvedomia. Bol to lepší pocit ako orgazmus.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ktosi a zaklopal na dvere kabínky. „Čakajú tu aj ostatní.“

Fran dvihla hlavu od záchodovej misy a chrbtom ruky si utrela ústa. Mala v nich nepríjemnú pachuť. Tvár ju svrbela od zaschnutého potu. Lemom trička si utrela čelo, zdvihla sa zo špi navej podlahy na nohy a oprela sa o stenu kabínky, pričom sa stále triasla. Dvere a steny toaliet pokrývali rôznofarebné nápisy a kresby všemožných veľkostí. Pod kresbou prs stál rozmazaný nápis: *Nesúď ma zato, že som krásna, neznášaj ma zato, že som ti pretiahla fotra.* Pod tým bola čmáranica iným písmom: *Si dieťa vesmíru rovnako ako stromy a hviezdy. Máš právo byť tu.*

Fran sa rozplakala. Vyfúkala si nos do toaletného papiera. Bože, pozrite sa na ňu! Krátko sa zasmiala. Blbá krava. Rozplače sa nad nápisom načarbaným na dverách na záchode. Vyšla z kabínky a tvár si osviežila vodou. Zo zrkadla na ňu hľadela rozmazaná cudzia mladá žena. Oči naličené načierno ako panda boli ako dve čierne diery v maske zúfalstva. Na perách mala rozmazaný červený rúž. Z vrecka vybrala mobil a zažmurila na displej. Spomenula si, že sa musí vrátiť domov skôr ako mama. Na mobile svietilo upozornenie. Mala od nej zmeškaný hovor. Tri zmeškané hovory. *Dopekla!*

Tmavá Shoreditch Street páchla vlhkosťou. Na zemi sa odrážali svetlá. Pri pohľade na pekný odraz svetiel v mlákach sa usmiala. V ušiach jej stále hučalo, čo bol dôsledok hluku v klube. Všetko sa tlmene ozývalo, akoby mala hlavu pod vodou. Pokúšala sa kráčať rovno po strede chodníka, ale potom sa zapotácala, narazila do drsného múru a na líci pocítila vlhkú tehlovú stenu. Znovu vykročila, pomaly kládla jednu nohu pred druhú a pohľad upierala na praskliny na chodníku. Dúfala, že ich prekabáti. Stále sa pod ňou hýbali. Malí darební sráči! Zachichotala sa. Ulica sa stočila, Fran sa zatackala a ruky vystrela pred seba. Prešla okolo nej žena a pohoršene si zašomrala.

Dostala sa k priechodu pre chodcov, zišla z chodníka a prešla cez cestu popred autá, ani sa neobzrela. Začula piskot brzd a trúbenie. Chytila sa za srdce. „Ups!“ Zasmiala sa. Pred malým obchodíkom stáli bok po boku traja muži, tak blízko pri sebe, že vyzerali ako trojhľavá príšera. Zacítila marihuanu. Tri hlavy sa otočili jej smerom. Fran celá stuhla, snažila sa držať vzpriamene a kráčať ďalej. Na chrbte cítila ich skúmané pohľady.

„Ahoj! Potrebuješ pomoc, zlatičko?“

Ozval sa smiech. Otrasný smiech lovcov. Aj v alkoholovom opojení pocítila, ako jej po chrbte zo strachu prebehol mráz. „Keď si opitá, si ľahká obeť,“ vždy jej prízvukovala mama. Fran divo búšilo srdce a prudko dýchala.

Potom ten okamih pominul a na nával adrenalínu aj zabudla. Uvedomovala si len to, že je unavená a že ju neposlúchajú nohy, štipu ju oči a horko-ťažko ich drží otvorené.

Prišla k stanici metra, tackavo zišla po schodoch, pripomenula si, že musí použiť kartu, aby sa dostala na nástupište, čo sa jej

akýmsi zázrakom podarilo. Nastúpila do vozňa plného opitých ľudí. Všade sa povalovali plechovky od piva a vzduchom sa niesol alkoholový puch. Bolo tam horúco a dusno. Fran našla voľné miesto, sadla si a oprela sa o okno. Vo vrecku jej zavibroval mobil. Prestal a potom začal vibrovať zase. Nevšimala si ho. Nepočula ani škrípanie vlaku, keď sa rútil z tunela. Hlava jej odkvicla nabok, vystrela nohy a spustila ruky. Zachrápala.

Zobudila sa náhle s pocitom, ako keď sa topiaci človek vynorí nad hladinu. Ktosi ju držal za plece a triasol ňou. Rozhliadla sa. Netušila, kde je. Cítila pohyb a videla tmavé okná. Svet nedával zmysel. Blízko nej stál akýsi muž a zamračene jej hľadel do tváre. „Tu nemôžete spať,“ napomenul ju.

Snažila sa niečo povedať. Spomenula si, že je vo vlaku. No vozeň, ktorý predtým praskal vo švíkoch, teraz zíval prázdnotou. V hlave sa jej ozval hlas. Nabádal ju, aby nehovorila s cudzími mužmi. Našepkával jej, že už pred hodinami mala byť doma. Zišlo jej na um, že by mala od tohto muža utiecť a kričať o pomoc, ale vedela, že nohy by ju neposlúchali a kričať sa jej zdalo neslušné. Doľahlo na ňu vyčerpanie a ťarcha beznádeje. Spomenula si na slová načmárané na záchodoch.

„Mám právo tu byť,“ zamrmlala. „Ako strom.“

Prikývol, akoby tomu rozumel.

Zažmurkala, a keď ju zdvihol na nohy a chytil okolo pása, odovzdala sa do rúk osudu.